

BESZÉLGETÉSEK ISTENNEL A BÚNRÓL

© Ármay–Szabó Ádám, Apológia Kutatóközpont, www.apologia.hu (2018. v. 1.)

Neale Donald Walsch 50 évesen kezdett el írni, a *Beszélgések Istennel* című könyvének első kötete 1995-ben jelent meg angolul,¹ és 137 héten át a New York Times bestseller listáját vezette². Saját elmondása alapján mindig is szeretett volna bestseller-t írni³. Eddig 33 könyvet publikált, és ezek egy része 37 nyelven jelent meg, tehát már több millió ember olvasta Walsch írásait. Az első kötetben személyes kérdések kerülnek elő, a második és harmadik kötetben pedig gazdasági, társadalmi, politikai összefüggésekről esik szó az elsőben megfogalmazott elvek alapján. A harmadik kötetben az abban ismertetett magasan fejlett lények földönkívüli civilizációja mindezekhez példaképként jelenik meg (II/225–228. old)⁴.

1. Források és azok használata

„Minden igazság szubjektív.”⁵

Walsch korábbi filozófusok és különböző vallások gondolkodóinak bizonyos eszmerendzereit úgy mutatja be könnyen érthető stílusban, hogy közben végig megtartja a jogot magának azok szubjektív értékelésére. Vagyis, ami számára fontos, azt mások gondolatrendszeréből beépíti a saját kinyilatkoztatásaiba, és gyakran újra is értelmezi azokat, de legtöbbször anélkül, hogy forrásait megnevezné. Ilyen a hindu advaita vedánta filozófiai iskola, ami egyenlőség jelet tesz a személyes lélek (Átman vagy Önvaló) és az egyetemes lélek (Brahman vagy Abszolút) között. Gyakorlatilag csak Brahman létezik, minden más csak illúzió. Amikor testet ölt a Legfelsőbb lélek (Brahman), akkor egyéni lélekként a vágya újra az lesz, hogy a Legfelsőbb lélekké fejlődjön. E tan leghíresebb képviselője a 8. századi Sankara. A 20. században pedig Srí Ramana Maharsi (1879–1950), Srí Niszargadatta Maharádzs (1897–1981), Srí H. V. L. Púndzsa (1910–1997), illetve Srí Csinmoj (1931–2007) nevét kell megemlíteni, akik által ez a filozófiai tanítás nyugaton elhíresült. De Walsch használja más vallások (pl. a

¹ 1997-ben magyarul is megjelent az első kötet. A második kötet angolul 1997-ben, magyarul 1998-ban, a harmadik kötet angolul 1998-ban, magyarul 1999-ben, a negyedik kötet angolul és magyarul egyaránt 2017-ben jelent meg.

² <https://www.scribd.com/doc/181352382/Neale-Donald-Walsch-A-teljes-beszelgetesek-Istennel> 5. old

³ http://www.inner-growth.info/conversations_with_god/interviews/ndw_interview_peyser.htm

⁴ A római számok a *Beszélgések Istennel* című sorozat köteteit jelölik, az utána lévő arab számok pedig az oldalszámot.

⁵ <http://www.beszelgetesekistennel.hu/1000szo/>

szikhizmus, a buddhizmus és az iszlám) különböző kijelentéseit is, ahogy a *Tao Te Csing* (taoista alapmű) és a *Bhagavad Gíta* (hindu szentírás) bizonyos gondolatait is. Amikor ezekről, mint azonos mondanivalót megfogalmazó iskolákról ír, nagy vallásokra gondol és utal, pedig valójában csak az említett vallások kisebb-nagyobb irányzatainak néhány tanítását próbálja egymással összeegyeztetni, ezek azonban sokszor a fővonalas, tömegeket képviselő hitrendszerek ellen fogalmazódtak meg.

Szókratész (Kr. e. 469–399) és Platón (Kr. e. 427–347) ókori görög filozófusok, Baruch Spinoza (1632–1677) materialista filozófus, Jean–Jacques Rousseau (1712–1778) felvilágosodás kori filozófus, Georg Wilhelm Friedrich Hegel (1770–1831) német idealista filozófus, Arthur Schopenhauer (1788–1860) német metafizikus, Friedrich Nietzsche (1844–1900) német filozófus és Alfred North Whitehead (1861–1947) angol–amerikai filozófus ide vonatkozó gondolatai is megjelennek a *Beszélgetések Istennel* sorozatban. De felsorolhatnánk a *New Age* (Új Kor) ezoterikus irányzat számtalan művét is, amelyek fő gondolatai visszaköszönek Walsch könyveiben, sőt, az ilyen irodalom mennyiségét növelik. A *New Age* keveri a pogány vallásokat, az asztrológiát, a filozófiát, az újkori spiritizmust, a pszichológiát, a környezetvédelmet, a teozófiát, a gnoszticizmust, a tudományt, az okkultizmust, stb. és az ateizmustól az egyistenhiten keresztül a sokistenhitig minden verziója megtalálható. A *New Age* a 60-as évek amerikai ellenkultúrájában született, és leginkább az egyéni (magunk által meghatározott) és szabad lelki élmények keresését jelenti egy – a zsidó-keresztény kultúrához képest – alternatív világképben, ami még felfedezésre vár:

„Térjetez vissza a spiritualitáshoz. A vallást felejtsetek el.” (II/234. old)

A *New Age* egyenesági leszármazottja pedig a mai populáris ezotéria. Vagyis az egyetlen biztos szabály, hogy semmi sem biztos, csak az, hogy a kereszténységnek nincs igaza. Ez ahhoz az attitűdhöz hasonlít, amikor mindegy, miért lázadunk, lényeg, hogy lázadjunk! Walsch érdekes módon sehol sem mondja azt, hogy nem használta volna fel a könyveiben a *New Age* irodalmát (I/5. old), a konkrét ötletek átvételét mégis olyan inspirációként mutatja be, amit istene⁶ sugallt neki, ahogy másoknak is korábban (III/76. old):

„– Minden támadás segélykiáltás.

– Ezt a Csodálatos gyógyulásokban olvastam.

– Tudom. Én tettem bele.” (I/93. old)

⁶ A könyvben megjelenő istent minden esetben kis „i”-vel írom ellentétben a Bibliában szereplő Istennel, hogy érzékelhető legyen, kinek az istenéről van éppen szó.

Ezt az élményt, ahogy korábban láttuk⁷, hol kívülről való megszállottságként, hol pedig belülről való ihletettséggént írja le. Walsch a forrásait tehát egy olyan szűrési folyamattal használja fel, hogy csak azt veszi észre belőlük, ami alátámasztja saját koncepcióját, a többit automatikusan ignorálja. Ez a hozzáállás egyetlen gondolkodónak sem vált még előnyére, hiszen szemellenzőt használva nehéz átfogó és valóságos világgépet alkotni.

Ugyanakkor Walsch istene konkrétan ajánl könyveket (III/263. old) vagy írókat:

„Olvasd el Rudolph Steiner írásait és járj utána az általa kialakított Waldorf-iskola módszereinek.“ (II/126. old)

A tanulmányom nem arról szól, hogy mennyire láthatjuk Neale írásaiban a keleti kultúra bizonyos gondolatait, vagy hogy melyik *New Age* tanítónak a tanait veszi át. A kérdés sokkal inkább az, hogy mit sugall ez a komplex világszemlélet, ez a filozófiai keverék, ami nála körvonalazódik, illetve mely elemei állnak ellentétben a bibliai világgéppel.

2. Témák és hozzáállás

„Ez a könyv felveti a legtöbb kérdést, melyet időről időre fel szoktunk tenni életről és szeretetről, hivatásról és elhivatottságról, emberekről és kapcsolatokról, jóról és gonoszról, bűnről és büntudatról, megbocsátásról és megváltásról, az Istenhez és a pokolhoz vezető útról: mindenről. Szó esik szexről, hatalomról, gyermekekről, házasságról, válásról, életről, munkáról, egészségről, evilágról és a másvilágról: mindenről. Tárgyalja a háborút és a békét, a tudást és a nem tudást, az örömet és a bánatot, hogy mit jelent adni és kapni. Megvizsgálja a kézzelfoghatót és az elvontat, a láthatót és a láthatatlant, az igazságot és a hazugságot. Mondhatnánk, ez a könyv »Isten legújabb szava a világról«...“ (I/9–10 old)

Egyik interjújában azt mondta, hogy szinte azonnal kiadták a könyvét⁸, de a legtöbbször egy hosszadalmas és fárasztó folyamatról számol be, aminek végén végül sikerült az egyik kis kiadót meggyőzni, hogy adja ki az első könyvét⁹, pedig a *Beszélgetések Istennel* könyvek sikere az „egyszerűségének és igazságának“ köszönhető – a szerző honlapja¹⁰ szerint. Ezt a két „tulajdonságát“ fogjuk hát megvizsgálni a továbbiakban.

⁷ <http://www.apologia.hu/kritikak/konyvek/neale-donald-walsch-a-profeta/>

⁸ http://inner-growth.info/conversations_with_god/interviews/ndw_interview_ivillage.htm

⁹ <http://www.cs.cmu.edu/~zechner/cwg/lkl-ndw.html>

¹⁰ <http://www.nealedonaldwalsch.com/cwgmovie/crewlist.html>

Walsch istene úgy próbálja igazolni igazságát, hogy a neki ellentmondó bizonyítékokat hitelteleníti. Ennek érdekében rögtön az első könyv elején a szavakat a legbizonytalanabb kijelentési eszközként definiálja (I/15. old) az érzésekkel szemben, emlékeztetve minket az első bűnesetre (1Móz 3:1). Természetesen mivel ezt egy teljesen illusztrálatlan, csak betűket tartalmazó könyvben olvashatjuk, a kijelentés önmagát semmisíti meg, és a logikusan gondolkodó olvasó már ki is dobja a könyvet, mert biztos ebből a könyvből sem tudja meg az igazságot. Több, mint 20 év és 30 könyv után – nem beszélve a töménytelen előadás, cikk, e-mail, videó, hanganyag stb. után – úgy látjuk maga Walsch és istene sem vették ezt az elvet komolyan.

Ez a hozzáállás nyilvánvalóan a már régóta ismert, és Walsch-nak ellentmondó szent könyveknek szólt, azok közül is elsőként a Bibliának (III/77. old), ami nyugaton a legolvasottabb vallási irat. Később ki is mondja, hogy a Biblia nem hiteles forrás (I/19. old), és inkább a tapasztalatokat keressük, mint az olvasást (I/20. old). De amikor Walsch istene arra biztatja a szerzőt és az olvasókat, hogy újra és újra olvassák el Walsch könyvét (I/120. old), akkor is ennek a kijelentésének mond ellent, ugyanúgy, mint amikor később a szavakat a gondolatok kifejezésének és a valóság formálásának eszközeként definiálja (I/79. és 179. old).

„Semmi sem fájdalmas attól a pillanattól kezdve, hogy megérted: semmi sem valóságos. Ez ugyanúgy igaz a halálra, mint ahogy igaz az életre. Amikor megérted, hogy a halál is csupán illúzió, akkor ki fogod tudni mondani, hogy »Mondd, ó, halál, hol a fullánkod?« Még örömed is telhet a halálban! Akár mások halálában is örömet lelheted.“ (III/142. old)

Amint látjuk a legnagyobb csapda az egészben, hogy elhitesi, hogy az olvasó egy olyan helyzetben van, amiben valójában nincs: Krisztussal az üdvösség útján. Vagyis elhitesi, hogy rendben van Istennel, pedig még nem tért meg hozzá (hiányzik a bűnbánat és a döntés).

Walsch kimondja: amikor nem illúzióként tekint a körülötte lévő világra, akkor nincs kapcsolatban istennel. A legegyszerűbben úgy kapcsolódik istenhez, hogy ír (publikál, olvasói levélre válaszol, stb.) vagy éppen szóban osztja meg azokat a dolgokat, amiket a szellemvilágból kapott. Szerinte bárki kapcsolódhat istenhez a maga módján (nem kell feltétlenül írnia), attól függetlenül, hogy hisz-e Istenben, vagy sem. A lényeg a kapcsolat megtapasztalása érzések által (I/15. old), hiszen az érzelmek Walsch terminológiájában a „*lélek nyelve*“ (I/15. old). A hiteles forrás szerinte ezért sem lehet a Biblia, hanem csakis a saját érzései; és ő is csak akkor írt, amikor érezte a „*Forrást*“.

„És ebben az a legcsúfondárosabb, hogy oly rettentő nagy súlyt helyezel Isten szavára, és oly keveset a megtapasztalására. Valójában oly csekély értéket tulajdonítasz a megtapasztalásnak, hogy ha a tapasztalatod Istenről eltér attól, amit hallottál róla, akkor gondolkodás nélkül elveted a tapasztalatot és magadévá teszed a szavakat, noha éppen a másik utat kellene választanod.“ (I/16. old)

Szerinte két véglet létezik (dualizmus), amelyekre minden ráhúzható: szeretet és félelem. Két érzés pontosabban, hiszen az érzést hangsúlyozza a rációval szemben. Tanítása szerint a pozitív érzelmek pozitív tapasztalatokhoz vezetnek és a negatív érzelmek negatív tapasztalatokhoz, ahogy azt már a könyv önhitelesítése kapcsán már korábban láttuk¹¹.

„Az vagy, amit megtapasztalsz. Te hozod létre a tapasztalatot. Az élményt.“ (III/339. old)

Úgy gondolja ez azért jó, mert mi generálhatjuk az érzelmeinket, ezáltal pedig befolyásolhatjuk a jövőnket (I/60. old). És arra is kitér, hogy ha nem akarjuk, hogy mások befolyásolják az életünket, akkor azok nem is tudják, feltéve, hogy az érzelmeinket képesek vagyunk az irányításunk alatt tartani. A mester ugyanis az érzelmeit tökéletesen tudja kontrollálni, és ezáltal az életét is. Ugyanakkor szerinte úgy lehet a leggyorsabban megtapasztalni valamit, hogy másnak kezdjük el tanítani, amit szeretnénk megtanulni. Ez a szemlélet különben nagyon jellemző ezekre a könyvekre: arra biztat, hogy az ember másokat eszközként használjon a saját lelki növekedése érdekében, mert a legnagyobb erény az énközpontúság (I/124. old). A kapcsolat legfontosabb céljának is saját magunk fejlesztését tekinti (I/122. old), amibe az is belefér, hogy ha már nem kellemes a másikkal való közösség, akkor minden magyarázat nélkül felbontható, attól függetlenül, hogy milyen kapcsolatról van szó. Walsch istene tehát az érdekkapcsolati rendszert preferálja (III/280. old), ahol addig tart a hűség, amíg az ár-érték arány kedvező.

„Ezek tehát közléseim eszközei, ám nem a módszerei, mert nem minden érzelem, nem minden gondolat, nem minden tapasztalat és nem minden szó tőlem való. [...] A kihívás mindezek elkülönítése. Ebben rejlik a nehézség: miként lehet megkülönböztetni Isten üzeneteit más források adataitól. A megkülönböztetést mérhetetlenül megkönnyíti a következő alapszabály alkalmazása: Mindig az Enyém a Legmagasztosabb Gondolatod, a Legvilágosabb Szavad, a Legnagyszerűbb Érzésed. Ami ennél kevesebb, az más forrásból fakad.“ (I/16. old)

¹¹ <http://www.apologia.hu/kritikak/konyvek/neale-donald-walsch-a-profeta/>

Mivel – a korábbi definíciók alapján – akár a jelen írásom is Walsch istenének gondolata lehetne, Walsch-nak szűkítenie kell a kört. Csak az származhat Walsch istenétől, amitől jól érezzük magunkat. Ami nem okoz lelkiismeret-furdalást, amiben nincs semmi kritika, ami által elfogadva érezzük magunkat, bármit is teszünk; sőt, ami felemel és dicsér minket, az származik istentől.

„Te vagy a saját valóságod megteremtője, s a Teremtés Három Eszközének használatával teremtesz, ami a Szó, a Gondolat és a Tett.”¹²

A Szentháromság definíciója nála sokkal képlékenyebb, gyakorlatilag majdnem mindent felsorol, ami három részre bontható (I/38–39. 78. és 94. old), és a fogalmat csak számként használja a gondolat-szó-tett háromság filozófiai támogatására. Véleménye szerint a test alacsonyabb rezgésszámú energia (I/176. old), ami miatt bizonyos dolgok már nem olyan félelmetesek és elítélendők (gyilkosság, pedofília, abortusz, eutanázia, szexuális perverziók, öngyilkosság stb.), mert a lelket, ami magasabb rezgésszámú energia, felszabadítják a testből. A lélek szerinte nem érez fájdalmat. Úgy kell elképzelnünk, mint amikor filmet nézve átérzünk bizonyos dolgokat, de valójában nem velünk történnek. Elmélete szerint a lélek 90%-a kiléphet a testből és elmehet különböző helyekre, majd visszatérhet, amíg a test alszik a maradék 10%-al. Minden léleknek joga van megválasztani, hogy kivel társul lélekként valamelyik testben (tehát nincs kényszerű megszállottság). Ha valamit meg akarunk változtatni, akkor egyet kell értenünk vele, és nem szembeszegülni azzal, hogy eredményesek legyünk. Ha valami másképpen történik, mint ahogy szeretnénk, akkor fogadjuk el, és teremtsük újra meg az elképzelésünket, ami már a körülményekhez igazodik. A szabad akarat (I/47. old) szerinte pont az, hogy megválaszthatjuk, mit tekintünk és élünk meg illúzióként.

De ha minden egy, akkor a valóság és az illúzió is egy, vagyis különbséget tenni valóság és illúzió között teljesen felesleges, így a Walsch által itt megfogalmazott szabad akarat kb. olyan, mintha azt mondanánk, hogy választhatsz, melyik kezemben van az ajándékod, miközben mind két kezem üres. Tehát bármit is választasz, valójában nem (te) választasz, mert az igazi illúzió Walsch meghatározása szerint a szabad akarat. Ha illúzióban élünk, akkor amit Walsch ír a könyvében miért lenne más, mint illúzió? Vagyis honnan tudjuk, hogy nem átverés, amit Walsch mond, ha nem lép ki „a nagy átverés”, a világméretű illúzió keretéből?

¹² <http://www.beszalgetesekistennel.hu/1000szo/>

„Az Életed célja, hogy újjáteremtsd magad a legfenségesebb látomásod következő legnagyobb változatában, amit valaha gondoltál arról Aki Vagy.”¹³

Walsch az emberképében érdekes különbségtétellel próbálja megmagyarázni, hogy miért nem mindenki sikeres, gazdag, egészséges és boldog. Létrehoz egy félisteni fajt: szerinte mindenki maga teremti meg saját valóságát, mert mindenki isten, csak még nem mindenki emlékszik erre. A mesterek már emlékeznek, mégsem váltak még eggyé teljesen istennel, mert testben vannak. A cél tehát az egyszeri olvasó számára, hogy több száz, vagy több ezer élet alatt elérje a mesteri szintet. (A könyv szerint Walsch-nak 647 korábbi élete volt, de egyikre sem emlékszik.) Ezt fel tudja gyorsítani, ha hallgat Walsch-ra, de nem tudja, hogy kettőt kell még élnie, vagy ezerkettőt, illetve arról is csak sejtései lehetnek, hogy Jézuson kívül pontosan kik is azok a mesterek (I/41. old). A mester definíciója gyakorlatilag ez: aki az életet teljes egészében fel tudja használni saját céljai elérésére. A gondolatok között a „*Legmagasztosabbat*“ felismerve a tanítvány is elindulhat jó irányba az érzései alapján (I/16. old), de ezek a „*Legmagasztosabb*“ gondolatok olykor a legcsöpögősebbnek is tűnnek (I/201. old), ami erőteljesen megkérdőjelezi a „*Forrás*“ valóságát:

„Legkedvesebb gyermekeim, Én mindig is ott voltam a szívetekben. Örülök, hogy most már valóban érzitek, hogy itt vagyok veletek. Mindig itt voltam veletek és soha egy pillanatra sem hagytalak el. Én vagyok ti és ti vagytok Én, és soha semmi nem választhat el Minket egymástól, egyszerűen mert nem lehetséges.” (III/173. old)

Walsch könyveinek az önmeghatározásából is egyértelmű, hogy a valósággal szemben egy illúzió megélésére hívják az olvasót:

„Ez az anyag arra ösztönöz mindannyiunkat, hogy új hitet teremtsünk magunknak, hogy új viselkedésmódot alakítsunk ki, hogy új gondolatokat tegyünk magunkévá arról, ahogy a dolgok lehetnének.”¹⁴

Ez ahhoz hasonlít, mint amikor olyan FaceBook-profilt hozunk létre, ami a legjobb pillanatainkat úgy mutatja be, mintha a hétköznapijainkat rögzítettük volna. Ezzel elhitethetjük a többiekkel, hogy milyen szépek, sikeresek, okosak, boldogok stb. vagyunk, de a valóság ettől még nem fog megváltozni. És amikor belátjuk, hogy hiába a sok erőlködés, ha valaki minket csak azért „szeret”, mert profi a sminkünk, mert csinosak vagyunk, vagy mert menő sportkocsival sikerült lefotóztatnunk magunkat az utcán (mintha a miénk lenne), akkor szembesülünk

¹³ <http://www.beszalgetesekistennel.hu/1000szo/>

¹⁴ <http://www.beszalgetesekistennel.hu/kozosseg/>

saját ürességünkkel, azzal, hogy nekünk is csak ez a fontos: a látszat. Szeretnénk ugyanis olyannak tűnni mások szemében, mint az álmainkban. Szeretnénk a világi mércével különlegesebbek, feltűnőbbek vagy egyszerűen boldogok lenni. Ez nem más, mint kétségbeesett álomkergetés, egy „*mintha-élet*“, ami másoknak is minta lesz, akik azt hiszik, hogy mi olyan boldogok vagyunk, amilyeneknek látszunk a profilunkon. És akkor – ha ugyanúgy gondolkoznak mint mi – vagy sajnálni kezdik magukat, vagy ők is légvárat építenek, és kiszínezik a hétköznapi énjüket. A színház terjed tovább, mindenki erőlködik, hogy jó színben tűnjön fel, mert akkor biztos valósággá is válik az elképzelt jólét és siker¹⁵. Csak azt felejtik el mindig közölni ezek a sikerkönyvírók, hogy anyagi áttörést valójában egyféleképpen lehet elérni, ahogy ők is csinálják: könyveket kell kiadni (pénzért), előadásokat kell tartani (pénzért), és ügyes marketing révén („*kicsit*“ többet mondva a valóságánál) el kell hitetni az emberekkel, hogy pusztán az ismerttetett technikák megtanulásával és gyakorlatával megvalósíthatják az álmaikat. Vagyis másokat hitelve lehet elérni az anyagi bővülést, és nem az univerzum, vagy „*Isten*“ manipulálásával! És nyilván azokból lesz a következő „*prófétageneráció*“, akik erre rájöttek, és nincsenek erkölcsi fenntartásaik, de van érzékük az íráshoz/beszédhez.

Az egyik optikában a következő szöveg áll:

„A világ nem alkalmazkodik az ön látásához.”

Mégis mennyien úgy hiszik, hogy pusztán attól meg fognak változni a külső körülményeik, hogy máshogyan kezdenek gondolkodni, beszélni, vagy hinni (mintha mindenki más csak lecserélhető díszlet lenne a saját kis önző életünkben):

„Ne juss oda. Csak légy ott. A legkomolyabban gondolom. Ez a fajta hit – amit Teljes Tudásnak neveznék – nem olyasmi, amit megszerezhetsz. Na persze, megpróbálkozhatsz vele, csak nem fogsz sikerrel járni. Hiszen te vagy ez a Tudás. Ez a lét. Ezt a létet a teljes tudatosság szüli. Csakis ebből származhat. Ha kutatsz, hogyan lehetsz tudatos, akkor nem lehetsz az. [...] És amikor a teljes tudatosság állapotában leszel, képes leszel mindazt megtenni, amire a teljes tudatosság állapotában lévők képesek. Ne próbáld tehát elhinni, hogy meg tudod tenni mindezt. Próbáld inkább a teljes tudatosság állapotába kerülni. És akkor nem lesz többé szükség a hitre. A Teljes Tudás végrehajtja a maga csodáit.” (III/85. old)

¹⁵ Ami egyébként pont ellenkezője a valóságnak, hiszen ha pénz van, akkor a legtöbb dolog hirtelen megfizethetővé válik: a szépség, a jobb egészség, az aktívabb (érdek)kapcsolatok stb.

Egyszóval:

„Tudatosság kérdése; a teljes tudatosság állapotát kell elérni, mint már korábban is mondtam. Ezt az állapotot nem lehet teljesen tudatosan elérni.“ (III/159. old) – hogy is lehetne? A teljes tudatosság állapotát persze hogy nem lehet teljesen tudatosan elérni, mert ha teljesen tudatosan próbálnánk elérni, akkor már nem kellene, hiszen teljesen tudatosak volnánk.

Az a fajta kereszténység például, ami a józan eszét használva az Ige alapján önállóan vizsgálja meg a tapasztalatokat, és ítéli meg azoknak relevanciáját, a legnagyobb veszély ezekre a tanítókra nézve. Ezért szükséges Walsch-nak is az alapokat egy bizonytalanabb összetevőben meghatározni: a tapasztalatokban és a belőlük fakadó érzésekben.

„Ugyanolyannak maradni az élet törvényei ellen való. Márpedig ebben a küzdelemben mindig az élet nyer. Változz tehát! Igen, változz! Változtasd meg a nézeteid »jóról« és »rosszról«. Változtasd meg az elképzelésed erről is, arról is. Változtasd meg a rendszereidet, az elveidet, a modelljeidet, az elméleteidet. Hagyd, hogy felébredjenek benned a legmélyebb igazságaid. Ébreszd fel őket te magad...“ (III/91. old)

A tapasztalatokat és érzéseket ugyanis már újra lehet és szükséges is magyarázni. Így újra szükség van a lelki-szellemi többlettel rendelkező gurukra, akik ezáltal hatalmat kapnak az egyszerű hívek felett, mint azok a boszorkánymesterek, akik egyedi kapcsolatban állnak a szellemvilággal, bizonyos ellenszolgáltatás fejében képesek azt befolyásolni, és ezáltal anyagi vagy egészségi helyreállást vagy gyarapodást elérni a megrendelő számára. Walsch istenének haszonelvűségéből következik, hogy ami működik, az biztos igaz is lesz (I/94. old). És pont emiatt hasonlítja a bűnt is a céltévesztéshez (III/249. old):

„Ha Seattle-be akarsz eljutni, nem válik a hasznodra, ha San Jose felé indulsz. Nem mondhatjuk, hogy San Joséba menni »erkölcsileg helytelen« – egyszerűen nem célszerű, nem válik a hasznodra, nem szolgálja a célotat.“

Máshol identitászavarként ír róla, amit csak helyre kell állítani. Elegendő bűnbánat nélkül úgy tekinteni magunkra, mint istenre:

„Ha létezne olyasmi, mint a bűn, hát ez az lenne: mások tapasztalatai miatt válni azzá, aki vagy. Ez az a »bűn«, amit elkövetsz. Amit mindannyian elkövettek.“ (I/68. old)

Az egyetlen problémánk ezek alapján ugyanis nem más, mint a tudáshiány, hogy nem vagyunk tisztában saját magunkkal:

„Én együttérzek veletek, mert tévedéseitek nem gonoszságokban gyökereznek, hanem a tudatlanságokban.” (II/166. old)

Sőt, ha magunkról rosszat mondunk (pl. bűnvallással), azzal istent káromoljuk:

„Minden szavaddal, ami rossz színben tünteti fel az Énedet, megtagadsz Engem. Minden cselekedeteddel, ami az Éned »nem vagyok elég jó« szerepéhez tartozik, úgyszintén megtagadsz Engem. Nemcsak gondolattal, nemcsak szóval, de tettel is.” (III/182. old)

3. A jó és a rossz újra-meghatározása

„Főként azoknak ajánlott, akiket nem elégítenek ki a hagyományos vallások válaszai.”¹⁶

A fenti idézet mondanivalója talán így pontosabb: *„Főként azoknak ajánlott, akik nem tudják elfogadni a hagyományos vallások válaszait.”* A kötetekben bemutatkozó isten gyakorlatilag majdnem teljesen tagadja a keresztény istenképet, miközben olyan bibliai címekkel is definiálja magát, mint az *„Alfa és az Omega”* (I/169. old):

„Én vagyok a Legmagasabbrendű Létező. Én vagyok Mindenek Összessége. A Kezdet és a Vég. Az Alfa és az Omega. Én vagyok a Lényeg és a Szubsztancia. A Kérdés és a Válasz. A Fent és a Lent. A Bal és a Jobb, az Itt és a Most, az Előtt és az Után.” (III/22. old)

Teremtő (III/130. old), aki minket teremtőnek teremtett saját képére (I/24. és 80. old), hogy emlékezetből újra teremthessük magunkat (I/35. old), azért hogy isten megtapasztalhassa önmagát (III/293–294. old). Persze a kérdés felmerül, hogy egy végtelen entitás hogyan oszthatná fel magát, és miért teremtene illúziót a különbségtétel céljával, ha amúgy tisztában van azzal, hogy minden egy? Tehát létre kell-e hozni a hamis valóságot, hogy felismerjük az igazságot, ha már úgyis öröktől fogva tudjuk mi az igazság, mert abban élünk? A logika hibás. Isten nem lenne mindentudó, ha azért kellene teremtenie, hogy megtapasztaljon valami olyat, amiről nem tudja milyen. Vagy ha nem mindentudó (III/130. old) az, aki Walsch-al beszél, akkor pedig nem Isten beszél Walsch-al.

¹⁶ <http://www.beszeltetesekistennel.hu/>

Jézus sem (csak) azért született a földre, hogy megtapasztalja, milyen embernek lenni egy olyan világban, ami szerinte nem is illúzió, hanem azért, hogy megtudjon halni emberként a mi bűneinkért felelősséget vállalva. Az istenképűségünkben pedig pont az a lényeg, hogy erkölcsi értelemben különbséget tudunk tenni jó és rossz között – eltérően az állatoktól. Isten ugyanis nem az állatokat figyelmeztette az Édenkertben, hogy melyik fáról ehetnek, és melyikről nem, hanem az embert, mert csak tőle várt felelősségteljes döntést a jó (Istennek engedelmességgel) és a rossz (Istennel szemben lázadva) kérdésben.

Walsch istene érdekes módon pont a bibliai értelemben vett istenképűségünket próbálja eltorzítani (1Móz 3:4–5), és állati szintre levinni, hogy érzéseink és ösztöneink irányítsák az életünket, egy olyan istenképűségért cserébe, amit Isten nem ígért meg, hogy ti. majd mi döntjük el (I/148–149. old), és mi teremtjük meg, mi jó és mi rossz (I/45. és 54. old), azaz mi határozzuk meg a szabályokat (I/49. old). Ami valójában azt jelenti, hogy a Sátán általi kísértéseknek enged(elmesked)ve, tegyük azt, ami jól esik (Jak 1:13–14), csináljuk azt, ami vonzó számunkra). Ennek persze az lesz a következménye, hogy nem Isten szerint cselekszünk (Jak 1:15), és végül meghalunk (1Móz 2:16–17).

Isten Walsch szerint türelmes, nem elítélő, könyörületes, teljesen elfogadó, megértő, és – amint korábban láttuk – szavakkal nem tudja magát egyértelműen kifejezni. Örökké jelenlévő energia, aki mindig mindenkivel ott van, csak éppen az a valaki ennek nincs mindig a tudatában. Akiről korábban hallott (a kereszténységben), arra nem istenként tekint. Amint látható az írásaiból, amit a kereszténységből megértett, az csupán hiányos és torz kép Istenről; és ha Walsch nincs tisztában azzal, hogy mi a valódi kereszténység, akkor könnyebben félrevezethető és könnyebben motiválható a kereszténység elleni lázadásra, ugyanúgy mint bárki más:

„Az egész Földön mindenütt félelmek közepette zajlott az áttérés az anyajogú társadalomról a patriarchális társadalmi berendezkedésre. Félelmekkel terhes időszak volt a kereszténység kezdete, amikor az első papok embereket nyertek meg arra, hogy »tegyék jóvá az elkövetett bűnöket« és az »Úr országával« törődjenek.“ (III/125. old) Vajon ilyenkor miről beszél? Melyik univerzumban indult a kereszténység papokkal egy anyajogú társadalomból? Egyszerűen nincs tisztában a történelmi tényekkel. Itt is felmerül a kérdés, hogy ha „isten“ nincs tisztában (a mindkét értelemben) „általa írt“ történelemmel, akkor itt valóban „Isten“ beszél, vagy netán más szellemi lény, akinek nem tulajdonsága az igazmondás, vagy ez mind csupán Walsch saját gondolata, ő pedig nem tartotta fontosnak fellapozni a történelemkönyveket. Vagyis vagy nem tudja miről beszél, vagy tudja, de valamiért szándékosan elferdíti a tényeket. Mindkét esetben megkérdőjelezhetők a kijelentései, és az egész könyvsorozat hitelessége.

Leginkább a középkori katolikus kereszténységgel (I/69. és 89. old), illetve a hétköznapi közhelyes vallásossággal vitatkozik (II/52–55. old), egy olyan nyelvezettel, ami eleve szélesebb látókörű (keleti filozófiák) és modernebb, tehát jobban meg tudja szólítani a mai ateista embert. Közben nem akarja figyelembe venni, hogy a reformáció az általa elítélt katolikus gyakorlatokon (III/127. old) már 500 éve túllépett (pl. búcsúcédulák, kötelező gyónás, purgatórium tana, stb.). Az is elkerüli a figyelmét, hogy lakóhelyén jóval több protestáns él, mint katolikus, tehát a problémafelvetései sem idő, sem hely tekintetében nem relevánsak. Walsch istene gyakorlatilag műbalhét csinál. Tovább olvasva pedig már arról sincsenek illúzióink, hogy Walsch a többi vallás és filozófia eszméit mennyire ismeri alaposan. Lehet, hogy az átlag embernél többet olvasott ilyen témákban, de vagy nem érti a keleti vallások valódi üzenetét, vagy nem akarja elfogadni¹⁷, hanem csak a saját elképzelései tükrében kívánja értelmezni azt. Ez olyan, mint amikor rózsaszín szemüveget veszünk fel, hogy mindent rózsaszínben lássunk. Ettől azonban nem lesz minden rózsaszín, csak akkor, ha rajtunk kívül senki más nem létezik valóságosan.

„Nem létezik abszolút Helyes és Helytelen, csak olyan van Ami Működik és Ami Nem Működik, attól függően, hogy mit próbálsz elérni.”¹⁸

Walsch forradalmi világképe egy számítógépes játék, amiben a döntéseink következményeként végül vagy veszítünk, vagy nyerünk, de a számítógépnek a játék vége teljesen mindegy. Ő mindkét esetben felkínálja az új játék lehetőségét¹⁹. A lényeg az, hogy az előző játékunkban (életünkben) hozott döntéseink alapján, hogyan játszunk (élünk) most. A kérdés persze felesleges, ha nem emlékszünk a korábbi játékban előkerülő helyzetekre, az arra adott válaszainkra, és azok következményeire. Walsch szerint a megtapasztalt fájdalmak és nehézségek a korábban hozott saját döntéseink alapján érnek minket (amikre persze már nem emlékszünk), vagyis nem kell rajtuk csodálkoznunk (III/119. old). Ez a klasszikus reinkarnációs magyarázatnak egy nyugati hígított változata. Gyakorlatilag törli a természetfeletti polarizáltságát, és kisebbsíti az e világi és a túlvilági élettel kapcsolatos jelenlegi felelősségét az embernek.

Walsch szerint az élet a fejlődésről szól, evolúciós folyamat²⁰, aminek az értelmét és célját nem istentől kell megkérdeznünk, hanem nekünk kell kijelentenünk isten felé. Amit kimondunk az fog történni az univerzumban, hiszen mi is istenek

¹⁷ Az elméletének lényege ugyanis az ÉN hangsúlyozása, ami eleve nyugati (keresztény) fogalom, és az ÉN fejlődése (evolúció), illetve önmagára találása (miszticizmus, önmegvalósítás).

¹⁸ <http://www.beszalgetesekistennel.hu/1000szo/>

¹⁹ http://www.inner-growth.info/conversations_with_god/interviews/ndw_interview_peyser.htm

²⁰ http://inner-growth.info/conversations_with_god/interviews/ndw_interview_ivillage.htm

vagyunk, pontosabban „*mi is isten vagyunk*“. A gondolatokat és szavakat kiküldjük, mint a szolgáló szellemeket (lásd Dzsinn a palackban)!

A Walsch által vázolt határok így használhatatlanok, illetve nem léteznek (pedig szükség lenne jó határokra a valódi fejlődéshez): vagyis a rossz azért rossz, mert visszahat ránk, az erkölcs gyakorlatilag önvédelem, saját magunkat féltjük, ezért nem teszünk másoknak olyat, amit magunknak sem kívánnánk (III/120. old). De miért is, ha a Walsch által bemutatott világképben nem kell semmitől sem félnünk, ha valójában a rossz és a jó sem létezik? Hiszen így a saját magunknak okozott rossz sem rossz Walsch-i értelemben, csak más!

„Nincs pokol, és nem létezik örök kárhozat.“²¹

Walsch istene Ádám és Éva történetét az áldás és nem az átok kezdetének tekinti (I/61–62. old), mert általa van szerinte lehetőségünk választani (III/341. old). Azt mondja, hogy nincs eredendő bűn (III/203. és 223. old), nincs ördög (I/57. old), nincs pokol (I/58. és II/183. old), nincs semmiféle ítélet (I/28. és 184. old), nincs halál (III/295. old) és mindenki megmenekül, aki megvalósítja önmagát, mert nem is lehet más végkimenetel, hiszen ez a cél. A mi választásunkon múlik a világ jövője, ami gyakorlatilag a társadalmi vagy faji szintű önmegváltás képét vázolja fel:

„Az emberiség sorsa csak azon múlik, hogy melyik irányt választjátok. Ha ti – és a társadalom – eredendően jónak hiszitek magatokat, olyan döntéseket és törvényeket fogtok hozni, amelyek igent mondanak az életre, következésképp építő jellegűek. Ha ti – és a társadalom – eredendően gonosznak hiszitek magatokat, olyan döntéseket és törvényeket fogtok hozni, amelyek tagadják az életet, következésképp rombolóak. Az életet igenlő törvények megadják az embernek azt, hogy, azzal rendelkezzen, az legyen, azt gondoljon, és azt tegyen, amit akar. Az életet tagadó törvények nem engedik meg, hogy azzal rendelkezzen, az légy, azt gondold, és azt tedd, amit akarsz. Akik hisznek az Eredendő Bűnben, és abban, hogy az ember eredendően gonosz, azt állítják, hogy Isten olyan törvényeket hozott, amik megakadályoznak benneteket abban, hogy kedvetek szerint cselekedjetek – és elősegítik, hogy az emberi törvények (számtalan emberi törvény!) is akadályt gördítsenek az utatokba. Akik hisznek az Eredendő Áldásban, és abban, hogy az ember eredendően jó, azt nyilatkozzák, hogy Isten olyan természeti törvényeket teremtett, amelyek megengedik, hogy kedvetek szerint cselekedjetek – és elősegítik, hogy az emberi törvények is ezt támogassák.“ (III/347. old)

²¹ <http://www.beszalgetesekistennel.hu/1000szo/>

A gonosz Walsch filozófiájában nem létezik (I/132. old). Monista világképe szerint minden egyetlen eredeti lényegből fakad, az ellentétek pedig látszólagosak, és csak azért van rá szükségünk, hogy fejlődjünk (I/34. old). Ezért isten nem korlátoz senkit és semmit, nem foglal állást semmi mellett, és semmi ellen. Szerinte minden probléma megoldódik, ha az emberek egyszerűen szeretik egymást. A törvényekre sincs szükség, mert a szeretet mindent megold:

„A belső hang az Én legharsányabb szavam, hiszen ez szólal meg a legközelebb hozzád. Ez az a hang, amely feltárja neked, hogy egy adott dolog a te meghatározásod szerint igaz vagy téves, helyes vagy helytelen, jó vagy rossz. Ez az a radar, mely kijelöli az utat, kormányozza a hajót, kalauzolja az utazást, ha bátran ráhagyatkozol. Ez az a hang, mely e pillanatban is megsúgja neked, hogy a most olvasott szavak a félelem, vagy a szeretet szavai-e. E mérce alapján eldöntheted, hallgatnod kell-e ezekre a szavakra, vagy figyelmen kívül hagyhatod őket.” (I/29–30. old)

Nála a rossz, a fájdalom a helytelen gondolkozásból származik (I/44–45. old), ami azért érdekes, mert Walsch istene szerint nem létezik olyan, hogy helytelen gondolkozás (I/48. old). Eszerint ha valaki egy tömeggyilkostól szenved (II/62. old), csak azért szenved, mert helytelenül gondolkodik? Nem beszélve arról, hogy a tömeggyilkos is az istennel eggyé válik halála után (I/67. old), azaz a mennybe kerül (II/45–46. old), mivel mindenki isten, és mind egyek vagyunk. Vagyis a jelenlegi isten minden lélek összessége, azaz a tömeggyilkosok összessége is (II/63. old). És ez az isten mondja most azt nekünk Walsch-on keresztül, hogy nincs jó és rossz között különbség (II/46. old):

„Minden viszonylagos, és minden csak része a létező egésznek. Nem szeretem jobban a »jó«-t mint a »rossz«-at. Hitler a mennybe ment. Ha ezt megérted, akkor megérted Istent.” (I/67. old)

Csak egyvalakinek lehet célja az, hogy egyenlővé tegye másokkal önmagát, eltörölve a különbségeket, amik miatt rosszul kéne éreznie magát, az aki azt érzi, hogy nem egyenlő másokkal és nem is lehet, mert nem akar megtérni bűneiből, amik elválasztják Istentől és másoktól:

„Most figyelj: nincsen gonosz!” (II/41. old)

Ugyanakkor az előbbi kijelentései ellenére a tömeggyilkosok tevékenységét sem mindig támogatja. Tehát önmagával szemben ebben sem következetes, hanem minden további nélkül megváltoztatja álláspontját attól függően, hogy milyen érzelmeket akar kelteni:

„Ezrek halhatnak éhen évente, százával halhatnak meg emberek polgárháborúkban, mindenféle zsarnokocskák fosztogathatják a vidéket, a diktátorok és fegyveres csatlósai erőszakolhatnak, gyilkolhatnak, rezsimek foszthatnak meg népeket alapvető emberi jogaiktól, és ti, többiek, nem tesztek ez ellen semmit.“ (II/137. old)

Most miért probléma itt számára az emberi közömbösség, ha ezáltal lehetőségük volt „a diktátoroknak a magasabb rezgésszámú lelkeket az alacsonyabb rezgésszámú testekből kiszabadítani”? Walsch (istene) vagy nem látta/gondolta át amit korábban Hitlerrel kapcsolatban mondott, vagy szándékosan mond időnként ellent magának, hogy követhetetlené váljon, mint az alábbi párbeszédben:

„– Persze, hogy nem akarom, de te mondtad, hogy minden, ami meg fog történni, már meg is történt, és most is történik.

– **Ez igaz. De a Most Örök Pillanata is örökös változásban van. Olyan ez mint egy kaleidoszkóp, olyasmi, ami mindig ott van, és mindig változik. Nem pisloghatsz, mert mire ismét kinyitod a szemed teljesen más lesz a kép. Figyelj! Nézd! Látod? Már megint itt vagyunk! ÉN ÁLLANDÓAN VÁLTOZOM.**

– Mi késztet az örökös változásra?

– **Az Énrólam alkotott gondolataitok. A Mindenről alkotott elképzeléseitek okozzák Mindennek a változását, mégpedig azonnal. Néha a Minden változása sejtelmes, virtuálisan észrevehetetlen, attól függően, hogy a gondolat milyen erős. Ám amikor egy nagyon erős gondolat – vagy egy kollektív gondolat – jelentkezik, akkor hatalmas és hihetetlen változások történnek. Minden változik.**

– Akkor tehát, be fog-e következni az az egész Földre kiterjedő vészhelyzet, amiről beszélsz?

– **Nem tudom. Ti döntitek el. Ne feledjétek, a mostban választjátok meg önnön realitásotokat.**

– Én azt választom, hogy ne történjék meg.

– **Akkor nem fog megtörténni. Kivéve, ha mégis megtörténik.**

– Már megint ugyanott vagyunk.

– **Igen. Meg kell tanulnotok ellentmondásokban élni. És meg kell értenetek a legfőbb igazságot: Semmi Sem Számít.“ (II/223. old)**

Íme egy másik példa arra, hogy Walsch istene megbízhatatlanságát és mellébeszéléseit isteni tulajdonságoknak tekinti:

„– Na de álljunk meg csak egy pillanatra! Ha a lelkek nem kezdődnek és nem érnek véget, az azt jelenti, hogy nem is létezik egyéni lélek?

– **Nos, a válaszom: igen is, nem is.**

– **Hölgyeim és uraim, íme egy válasz, ami tökéletesen illik Istenhez!**

– *Köszönöm.*“ (III/171. old)

Amikor Walsch istene arról beszél, hogy ne gondolkodjunk, valójában a Walsch-sal szembeni kritikus gondolkodást tiltja, mint minden hasonló tévtanító. Hiszen miért olvasnánk egy olyan nyelven könyvet, amit nem értünk? Az lenne a valódi gondolkodásnélküliség. Csak azok a vezetők bíztatnak feltétlen bizalomra és gondolkodásmentességre, akik akadály nélkül akarják irányítani mások életét. Walsch is gyakorlatilag intellektuális és spirituális öngyilkosságra buzdít:

„A könyv kérdései egyenesen a peremig vezetnek. Nem csupán nyugalmunk pereméig, hanem értelmünk, hitünk, tapasztalatunk pereméig. Új tapasztalatokra ösztönöznek.” (II/243. old)

Így lesz érthető Walsch-nak az a tanácsa is, hogy hagyjuk magunkat mi is sodortatni egy láthatatlan külső erő által új szellemi és fizikai dimenziók felé²², amint ő is tette (I/13–14. old), hiszen a megtapasztalás fontosabb, mint a bűnbánat: *„Isten azonban arra biztatott, hogy bocsássam meg a tévedéseimet, ne éljek félelemben és büntudatban, hanem mindig igyekezzem egyre nagyszerűbb látomásokat megélni. Tudom, hogy Isten mindannyiunknak ezt kívánja.”* (I/11. old) Ezt gyakorlatilag így is érthetjük: ha bánt valami, ne foglalkozz vele, Isten szeret, inkább keresd az élményeket, addig sem hallod a lelkiismereted hangját. Az élmények mint *„mennyei kábítószeresek”* (természetfeletti drogok) elfeledtetik vétkeidet, nem kell önmagaddal és Isten törvényével konfrontálódnod²³.

Az ellentmondás ott jelenik meg, amikor a tapasztalást előtérbe helyezi a szavakkal szemben, de a rossz megtapasztalását szavakkal magyarázza meg. Vagyis ha az igazságot a legbiztosabban tapasztalás útján ismerjük meg, és a gonoszság, a fájdalom, a betegség nem valóság, akkor ha a gonoszsággal, a fájdalommal és a betegséggel találkozunk, az érzékeink vezetnek félre minket, és olyan dolgot tapasztalunk meg, ami nem is létezik. Ezek után miért lenne megbízható út a tapasztalás? Miért kellene az érzékeinkre és az érzelmeinkre hallgatnunk? Ha hosszú távon így akarunk gondolkodni, akkor újra és újra meg kell erőszakolnunk az agyunkat, és vagy elmeháborodottak, vagy képmutatók leszünk.

²² II/hátsó borító

²³ Ez a fajta tévtanítás abból is táplálkozhat, hogy ha keresztényként a megtérésünk után is bűnösnek tartjuk magunkat (<http://www.apologia.hu/keresztenyseg/kommentar/rom-7-7-25/>), ahelyett hogy olyan igazként tekintenénk magunkra, aki ugyan még képes vétkezni, de már képes ellen is állni a bűnnek.

4. A 21. századi „*evangéliumból*” hiányzik a bűn bibliai fogalma

„Egy Új Evangélium meggyógyíthat minden haragot a Földön.”²⁴

A megismerés tehát személyes, érzés alapú (III/318. old), tehát személyes és megítélhetetlen. Ha senki nem ítél meg senkit, akkor nincsenek is szabályok, nincs jó és rossz (II/56. és III/291. old), csak az, ami személyesen előbbre viszi az embert (II/102. old), vagy hátráltatja önmaga megalkotásában, újratemtésében – ami természetesen egyénenként különböző lehet. Ha nem akarunk különbséget tenni jó és rossz között, csak azért mert nehéz (III/253. old), azzal pont Isten ajándékát, a bölcsességet és vezetést adó Szent Lelkét tagadjuk meg, és kiskorúságban tartjuk magunkat (Ef 4:11–15, Zsid 5:13–14). Ugyanakkor az a kérdés is felmerül, hogy Walsch istene miképpen mondhatná azt, hogy Walsch bármilyen tette jó példa mások számára (III/231. old), ha senki nem tudja, hogy kinek mire van szüksége a pillanatnyi lelki fejlődéséhez, és gyakorlatilag minden (és mindenki példája) a lelki fejlődést segíti?²⁵ Vagy miképpen hozhatnak a fejlett földönkívüli lények ítéletet valaki munkája felett (III/286. old), ha mindegy, hogy mi történik az adott földterülettel? Miért mondja Walsch istene, hogy bizonyos emberi vívmányok rosszak, míg mások jók (III/303. old)?

„Végre! Íme egy Isten, akiben hinni tudok!”²⁶

Nem arra bízgat, hogy legyünk összhangban Istennel, hanem arra kér, hogy legyünk összhangban magunkkal. Pedig éppen azért kellene összhangban lennünk Istennel, mert így indul be az a kölcsönös dinamika, ami által egyre inkább hasonlónak válhatunk hozzá. Ha csak saját magunk körül forgunk, akkor soha nem válunk azzá, akivé válhatnánk. Az Istennel való termékeny kapcsolat pedig nem nélkülözi a neki való önkéntes és tudatos engedelmességet (1Jn 2:3–6) – hiszen nem szolgák, hanem fiak vagyunk (Gal 4:7, Ef 6:1–2), akik tudjuk, hogy ez miért jó nekünk. Nem kényszerből engedelmeskedünk, hanem abból bizalomból/hitből, hogy Isten jót akar számunkra. Ebből a kapcsolatból fejlődhet ki minden más. Mások értékeit is Isten hozzáállásának átvétele által vesszük észre.

Ha viszont nem vagyunk összhangban Istennel, akkor elveszettnek érezzük magunkat. Erre azt a megoldást adja Walsch, hogy ez ne zavarjon minket, hanem törekedjünk arra, hogy minden tettünket fogadjuk el, és ne akarjunk semmilyen

²⁴ <http://www.beszalgetesekistennel.hu/1000szo/>

²⁵ http://inner-growth.info/conversations_with_god/interviews/ndw_interview_ivillage.htm

²⁶ <https://www.scribd.com/doc/181352382/Neale-Donald-Walsch-A-teljes-beszalgetesek-Istennel> 7. old

módon egy abszolúthoz igazodni. Mindenki csak önmagához legyen hű, mert mindenki csak saját magának teremt. A „*nincsen Isten és nincsenek mások*” hozzáállás önzéshez vezet. Így visszaolvasva Walsch istenének kijelentését, amikor azt mondja, hogy mennyire szereti Walsch-ot (I/155. old), értjük meg, hogy valójában csak annyi történt, hogy Walsch a saját maga iránti szeretetét fejezte ki. Mi ez, ha nem önimádat?

„A Mester érti, hogy nem számít, hová tart a másik, mit csinál a másik, mit vél, mit mond, mit akar, mit kér. Nem számít, mit gondol, mit vár el és mit tervez. Csak az számít, hogy hogyan viszonyulsz a kapcsolathoz. A legszeretőbb ember: az énközpontú ember.” (I/124. old)

Jézus, „*a mester*” talán énközpontú embernek tűnt a Bibliát olvasva? Nem inkább Isten szeretetének bemutatását (az első szeretetet) látjuk a földi életében, ami okot ad arra, hogy miért szeressünk mi is (1Jn 4:9–11)?! Jézus abban is példát mutatott, hogy Istent hogyan kell szeretnünk: a parancsainak engedelmeskedve (Lk 18:20, Jn 14:15). Aki azt hiszi, hogy attól fogják mások jobban szeretni, hogy ő saját magát jobban szereti, az túl sokat gondol magáról, és légvárat épít. De Walsch istene pont ezt akarja elérni. Ha ugyanis az emberek gőgösek lesznek, önmagukat szeretők, dicsekvők, élményeket kergetők (akiknek fontosabbak az egyéni megtapasztalásaik, mint Isten), szentségtelenek (bűnben élnek) stb. (2Tim 3:1–9, 13), akkor egymás ellen és Isten ellen lehet fordítani őket.

„Nem tarthatunk ki továbbra is eddigi véleményeink mellett, nem mondhatjuk magunkénak azokat a meggyőződéseket, amelyeket eddig a magunkénak tartottunk, nem mondhatjuk ugyanazokat a dolgokat, amiket eddig mondtunk, és nem viselkedhetünk úgy, ahogyan eddig viselkedtünk. [...] Valaminek véget kell érnie, mielőtt minden véget ér. Az emberek tudják ezt, ezért keresnek válaszokat. A Beszélgetések Istennel pontosan a legmegfelelőbb időben jelent meg.”²⁷

A kereszténység bűn fogalma azért okoz ma problémát, mert az emberek többsége a lelki életben csak a formális vallásosságig jutott. Valódi hit nélkül, megtérés nélkül pedig hiába kérték (várták) a lelkiismeretük megtisztítását, nem történt meg. Valójában nem fogadták be Istent. Így rengeteg negatív tapasztalatuk lett abból, ahogy vádolta őket a saját lelkiismeretük, ők pedig nem tudtak vele mit kezdeni. Ezért üdvözik ezt a filozófiát nagy szeretettel nyugaton, mert gyógyírnak tűnik az üres vallásosságra. Az emberek nem tudnak többet a vallásról, mint korábban, de vágnak természetfeletti élményre, vágnak Istenre.

²⁷ <https://www.scribd.com/doc/181352382/Neale-Donald-Walsch-A-teljes-beszeltetesek-Istennel> 5. old

„És nem kívánod meg a felebarátod házastársát; mert miért is akarnád a felebarátod házastársát, amikor tudod, hogy mindenki a házastársad?”²⁸

Neale három válasz után²⁹, miközben a keresztény bűnértelmezéssel (1Kor 5:1–13) harcol, nem érti a kereszt üzenetét. Jézus Walsch-nál egy mester szintjén van (I/89. old), aki nem több, mint bármelyik nagy vallási tanító, és ezért nem is lehet kizárólagos, és nem is lehet kirekesztő. Jézus szerinte már tudta azt, hogyan kerüljön egyensúlyba önmagával és istennel (I/189–190. old), ezért bármit meg tudott tenni (I/194. old). És ez előttünk is nyitva áll, csak annyit kell tennünk, hogy kezdjünk el gondolni, teremteni és tapasztalni (I/105. old). Ez még hatékonyabb, ha a „Vagyok” varázsszót használjuk, aminek az univerzum kénytelen engedelmessé válni (I/95–96. old). Walsch-nál tehát a szavaknak mégis van hatalma, és az sem mindegy, hogy félünk-e valamitől, mert amitől félünk, azt szerinte magunkhoz vonzzuk (I/60. old).

„Nincs más ellensége az embernek, csak a bűntudat és a félelem.” (III/17. old)

Amikor Walsch istene a Jn 10:34-ben lévő bibliai idézetet használja („Hát nem mondtam, hogy istenek vagytok?” I/58. old), akkor nem tudja, hogy itt Jézus eredetileg a Zsolt 82:6–7-et idézi, ami a hűtlen „istenfiak” fölött hirdet ítéletet, akik halandók módjára fognak elpusztulni. Ez szintén megkérdőjelezi, hogy a Biblia Istene ugyanaz lenne, mint a Walsch által népszerűsített isten. Az ígéhez fűzött magyarázata is igen kifacsart, ami szerint Jézus, aki MFL (Magasan Fejlett Lény = földönkívüli) volt, azt akarta ezzel mondani, hogy ha nem hiszik el mindannyian, hogy istenek, akkor higgyenek őbenne, mert ő elhiszi, hogy az (III/317. old). Aki a Bibliát magyarázni akarja, attól elvárható, hogy legyenek bizonyos ismeretei a szövegről. Walsch, aki nem csak értelmezi a Bibliát, hanem újra is „alkotja” (hiszen az általa kiadott könyveket egyenlőnek tekinti a Bibliával), sajnos több helyen is téved. Ahogy a saját jövőjével kapcsolatban is; ugyan(is) pozitív hozzáállással kijelentette 1999-ben, hogy öt éven belül az ENSZ-el, államfőkkel és elnökökkel fog konzultálni³⁰, de ez azóta sem lett valóság. A „The Heart Light School” is egy ilyen nagyvonalú elképzelés volt, amit tíz éven belül minden országban létre akartak hozni, de mégsem sikerült. Mindezen tévedések mellett azért szeretné, ha spirituális tanítóként tartanák számon a világon.

²⁸ <http://www.beszalgetesekistennel.hu/tizparancsolat/>

²⁹ <http://www.apologia.hu/kritikak/konyvek/neale-donald-walsch-elete/>

³⁰ http://www.inner-growth.info/conversations_with_god/interviews/ndw_interview_peyser.htm

„... az egyetlen Isten, aki megmentheti világunkat. Ezt az Istent találhatják meg itt.”³¹

Akivel Walsch-nál találkozunk tehát egy extra kegyelmes mindent és mindenkor elfogadó isten, aki annyira szeret, hogy kellemetlen helyzetbe sem akar hozni minket, nehogy egy pillanatra is rosszul érezzük magunkat azok miatt a bűnök miatt, amik elválasztanak tőle. Ennél az istennél tehát nincs szükség bűnbánatra, nincs szükség megbánásra, csak csatlakozásra, mint egy FaceBook-csoportnál. Nem kell megváltoznunk, nem kell erőfeszítéseket tennünk, csak fogadjuk el magunkat, ahogy vagyunk:

„Úgy vagy tökéletes, ahogy vagy.” (II/41. old)

Walsch istenének tanácsa az, hogy gondoljunk úgy önzésünkre (III/227. old), mint ami a világot jobbá teszi (III/209. old), hiszen minél inkább teljesülnek saját vágyaink, annál elégedettebbek és boldogabbak leszünk (II/153. old). És ha egyre többen leszünk a világon egyre boldogabbak és boldogabbak, annál hamarabb lesz maga a világ is egyre jobb, míg végül elérjük a földi mennyországot:

„A menny ennek az Egységnek a helye. Te most ott vagy. Soha sem leszel másutt, mert soha sem leszel másmilyen – mindenkor Egy Velem.” (III/349. old)

Nem csupán arról van szó, hogy már most mind a mennyben vagyunk, hanem hogy mind istenek is vagyunk, hiszen a Walsch szerinti istenképűségünk nem csak eleve adott, hanem teljesen azonos is Jézuséval (III/317. old):

„Krisztus Istenné lett ember. De nem ő az egyetlen. Minden ember »Istenné lett ember«.” (III/57. old)

Kérdés, hogy így mi értelme van az ember és az isten kategóriáknak? (Nyilvánvaló, hogy Walsch szándéka éppen ez: az égít lehúzni a földre, a tisztát sárosnak mondani, azáltal, hogy a sárosat tisztának mondja és földit az égbe emeli.) Mivel minden egy szintre került, a szent (értsd: Isten számára elkülönített) kategória megszűnt:

„Bizony mondom: ismerjétek meg az igazságot, és az igazság megszabadít benneteket. Nincs különállóság. Sem egymástól, sem Istentől – semmitől nem különültök el!” (III/52. old)

³¹ <https://www.scribd.com/doc/181352382/Neale-Donald-Walsch-A-teljes-beszeltetesek-Istennel> 7. old

Mivel Walsch teológiájában istennel egyek lehetünk szentség nélkül is, nincs szükség megtérésre, lelki újjászületésre:

„Mindig Isten része vagy, mert nem vagy Istentől független.“ (III/348. old)

Gyakorlatilag létezésünknel fogva, alanyi jogon már isten gyermekeinek számítunk – szemben a bibliai világgéppel:

„Gyermekeim, kik vagytok a mennyekben, szenteltessék meg a ti nevetek. Eljött a ti országotok, meglelt a ti akaratotok, miként a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyeretek megadatott néktek ma, és vétkeitek megbocsájtattak, miképpen ti is megbocsátottatok az ellenetek vétkezőknek. Nem vizitek magatokat kísértésbe, de megszabadítjátok magatokat a gonosztól. Mert tiétek az Ország, a Hatalom és a Dicsőség, mindörökké. Ámen.“ (III/349. old)

Walsch evangéliumában a cselekedeteink nem befolyásolják sem az isten előtti helyzetünket, sem a vele való kapcsolatunkat:

„Semmi rossz nincs abban, hogy a kedved szerint cselekszel...“ (III/15. old)

Walsch a megváltottság állapotának elfogadására ösztönöz, anélkül, hogy a megváltás jelentőségével és súlyával szembesítené az egyént. „Élj úgy, mintha minden rendben lenne Isten és te közötted!“ „Ne foglalkozz a bűneiddel, mert azok csak lehúznak!“ „Légy szabad, úgy hogy váltsd meg magad!“ „Ha megváltozik a gondolkodásmódod magadról, akkor megváltozik az (örökkévaló) életed!“ Sőt, az identitásunk részévé teszi az emberi gyengeségeinket, a bűnös vágyainkat, amik nélkül már nem is lennénk önmagunk:

„Én vagyok a Fény; és én vagyok a Sötétség, melyből megszületik a fény. Én vagyok a Végtelen Jó, és a Rossz, amitől a jó egyáltalán létezhet. Ez mind én vagyok: Mindenek Összessége. És nem tapasztalhatom meg Önmagam bármely részét anélkül, hogy megtapasztalnám Önmagam Teljességét. Nos, éppen ezt nem érted Velem kapcsolatban. Azt akarod, hogy egy bizonyos minőség legyek, és semmi más. Hogy Én legyek a magas, ne az alacsony. A jó, és ne a rossz³². Ám ha így megtagadod az egyik feletem, azzal az Éned egyik

³² „Én legyek a magas, ne az alacsony. A jó, és ne a rossz.“ Ez a két mondat ebben a szöveggörnyezetben gyönyörűen bemutatja hogy csúsztat Walsch. A magas és az alacsony nem etikai minőség, míg a jó és a rossz igen. Attól, hogy valaki magas, az lehet hasznos (kosarasnál), lehet szép (modellnél), de semmiképpen sem rendelkezik erkölcsi többlettel. Ahogy az alacsony sem erkölcstelen azért, mert bizonyos szakmáknál van egy testmagasság minimum, vagy mert nem éri el a legfelsőbb polcot az Aldi-ban. Más szakmákban éppen a kis méret a célravezető. De nincs olyan erkölcsös szakma, ahol az erkölcstelenség lenne helyeselendő. Az erkölcstelen

***felét is megtagadod. Ez esetben pedig soha nem lehetsz az, Aki Valójában Vagy.* (III/22. old)**

Hiszen a posztmodern evangélium nem másról szól, mint önmagunk megtalálásáról:

„Egykor elveszett voltál, de most megtaláltad önmagad.” (III/348. old)

Arról szól, hogy tudunk mi jók is lenni, ha nem hiszünk a keresztény világképnek; mert eredendően jónak születtünk. Csupán önmagunkhoz kell hínek lennünk, és ezáltal megvalósíthatjuk/megválthatjuk önmagunkat:

„Menj és légy a Legmagasabb Rendű Éned.” (III/349. old)

Az egész Walsch-i próbálkozás az elveszett nyugati ember kétségbeesett identitáskeresésére épít, ahogy annak idején a kígyó kísértése is (1Móz 3:1–6):

„Tehát ... az életetek kérdése és célja, hogy eldöntsétek Kik Vagytok Valójában, és eszerint éljete. Mindennap minden cselekvéssel, minden gondolattal, minden szó kimondásakor ezt teszitek. Ez tölti ki az életeteket.” (III/131. old)

A döntések következményeit is ehhez vezeti vissza, vagyis szubjektivizálja:

„Semmi sem következmény nélküli. Mindennek van következménye. A következmény pedig az, hogy ki és mi vagy valójában.” (III/248. old)

Ezért lett népszerű ez a könyvsorozat, mert a bűnös ember azt szereti hallani, hogy nem kell megváltoznia. És ha nem változik meg, akkor is csak azzal kell számolnia, hogy olyan marad amilyen eddig is volt. A bűnös azt szereti hallani, hogy mások is ugyanolyan bűnösök mint ő, vagy fordítva: ő is olyan szent, mint mindenki, mint Isten. Ha pedig mind egyformák vagyunk, akkor senki (még Isten sem) szólhat bele, abba, hogy éppen mit teszünk, hogy mihez van kedvünk. Ha nincs jó és nincs rossz etikai tekintetben, ahogy nem jobb erkölcsileg a kék a zöldnél, akkor senki (még Isten sem) értékelheti, hogy mi mit tartunk etikusnak, és mit nem. Ha senki mércéjének/törvényének nem kell megfelelnünk, hanem mi lehetünk a saját magunk bírái, akkor senki nem fog elítélni minket. Ezt hívják öntörvényűségnek. Ezt hívják gőgnek. Ezt hívják lázadásnak, egyszóval (eredendő) bűnnek (1Móz 2:15–3:24).

szakmákat, pedig a törvény azért bünteti, mert nem építenek, hanem rombolnak. Tehát nem azonos a jó és a rossz etikai előjele, míg a magas és az alacsony között nincs erkölcsi különbség!

5. Walsch istenképe a 21. századi kereszténységben

„A világ erre az örömhírré szomjúhozott.” (III/348. old)

Amikor tehát a kereszténység falain belül találkozunk ezekkel az elvekkkel:

- *mindenki a mennybe kerül, nem kell aggódnunk, hiszen „Isten a szeretet“*
- *sőt már itt a földi életünkben megtapasztalhatjuk a mennyei életet*
- *két érzés, a szeretet és a félelem irányítja az életünket, ezért válasszuk mindig a szeretetet*
- *a szeretet mindent megold a közösségeinkben, nincs szükség egyházfegyelemre*
- *csak az származik Istentől, ami felemel minket, amiben nincs semmi kritika, hiszen minden kritika csak a Sátántól származhat*
- *másokról ne mondjunk negatív dolgokat, mert nincs jogunk másokat megítélni*
- *magunkról is mindig csak jót mondjunk (nincs szükség a bűneink beismerésére)*
- *a gondolkozásunk határozza meg, hogy történik-e velünk rossz, vagy sem (pl. a természeti katasztrófákkal való találkozásainkat)*
- *ezért ne mondjunk ki negatív dolgokat (pl. hogy valamilyen betegségben szenvedünk), mert akkor azzal az állapottal azonosítjuk magunkat*
- *teremtők vagyunk mi is, így akarattal megteremthetjük a saját szenvedésünket vagy jólétünket*
- *csak ki kell jelentenünk Isten felé, a (szellem)világ felé az akaratunkat és az megtörténik*
- *az ember legnagyobb ellensége a bűntudat*
- *nincs eredendő bűn, az ember alapjában véve jó*
- *a bűn mindössze céltévesztés, illetve identitászavar*
- *ha bűnt követtünk el megtérésünk után, akkor elég csak arra gondolnunk, hogy kik vagyunk Krisztusban, és ezt kijelentünk, mert ez hatástalanítja az elkövetett bűneinket*
- *Isten megbocsájtja (már meg is bocsájtotta előre) bűneinket, úgy is ha nem bánjuk meg, sőt ha elkezdjük megvallani őket azzal éppen azt akadályozzuk, hogy az identitásunk helyreálljon*
- *nem tudunk tehát keresztényként bűnt elkövetni, hiszen már minden meg lett nekünk bocsájtva, ezért nyugodtan tehetünk bármit*
- *erőfeszítések nélkül élhetünk keresztény életet, nem kell a bűnnel harcolnunk, mert Krisztus már legyőzte*
- *miután megtértünk, nem kell tennünk semmit, már csak hátra kell dőlnünk, és néznünk Isten hogyan munkálkodik*

- *amikor Istennek próbálunk engedelmeskedni, az valójában üres vallásosság, ami a cselekedetekben bízunk, és hátráltatja a kegyelem kiáradását*
- *a kereszténység még nem érte el a csúcspontját, még nincs teljes kijelentésünk, mert a kegyelem fogalma még mindig kötődik a törvényhez*
- *a törvény egyetlen célja, hogy Krisztushoz vezessen, ha megtértünk, akkor már nem kell foglalkoznunk vele, mert Krisztus már betöltötte³³*
- *a (nem pontosan definiált) szereteten túl nem kell engedelmeskednünk Isten parancsainak, mert az már törvényeskedés*
- *a megtérés pillanatától már a jellemünk is isteni, nem kell megváltoznunk*
- *az érzések fontosabbak mint a Szentírás, mert a szavakat többféleképpen lehet érteni és magyarázni, de az érzések személyesen hozzánk szólnak*
- *ha a tapasztalatok és a Biblia egymásnak ellentmondanak, akkor a tapasztalatoknak kell hinni (pl. a Bibliában nem szereplő gyakorlatok esetén)*
- *ami az egyik ember életében működik, az a másik életében is ugyanúgy működni fog (receptkeresés és haszonelvűség), mert Isten nem személyválogató*
- *a Szentírás nem minden része szól keresztényeknek, ezért ki kell válogatnunk³⁴, hogy mit vonatkoztatunk magunkra Jézus mondásaiból, Pál leveleiből, az Ószövetségből, stb.*

akkor tudhatjuk, hogy ezek nem a Bibliából, hanem régi gnosztikus antinomista (törvényellenes) filozófiákból, a *New Age* mozgalom révén a mai korszakban keresztül jutottak el hozzánk, ahol az egyéni élményszerzés fontosabb, mint az Istennek való engedelmisség. Ezen az sem változtat, hogy eredetileg teljesen másról szóló, gondolatmenetből kiragadott igeverseket fűznek kreatívan ezekhez a gondolatokhoz, arra hivatkozva, hogy a Lélek így adta nekik. És amikor megtévesztő módon a kontrollal való visszaélést állítják szembe a szabadsággal, holott a szabadsággal is vissza lehet élni, és a kontrollt is lehet helyesen használni, akkor pont azt a teológiai keretet, a rendszeres teológiát kritizálják, ami rámutat tévtanításaikra.

A lényeges kérdés az, hogy akik ezt a filozófiát a kereszténységgel vegyítve érik el azokat az embereket, akik amúgy nem akarnak megtérni, csak boldogok akarnak lenni, azok most Isten királyságát építik, vagy sem? Ha csak az ilyen felvizezett evangélium hatására fordulok egy torzított Isten(kép) felé, akkor az valódi megtérést jelent, vagy csak önbecsapást? Azt hisszük, hogy elérünk embereket, azt hisszük növekszik a hívők száma; ők meg azt hiszik Isten elfogadta őket, azt hiszik nem kell megtérniük bűneikből, hiszen tanítóik azt mondták nekik. Ha a megtéréskor, nem szembesülünk bűneink

³³ <http://www.beszalgetesekistennel.hu/tizparancsolat/>

³⁴ A válogatás újszövetségi megfelelője az eretnokség (gör. hairiti-kosz = aki válogat és pártoskodik).

következményeivel, akkor megtérésünk után sem gondoljuk, hogy a bűneinknek lenne következménye, vagyis nem kell távol tartanunk magunkat tőlük, mert „Isten szeret velük együtt minket“. Pedig a Biblia nem ezt mondja, hanem azt, hogy Isten minket szeret, de a bűneinket nem. Tehát a megtérésünk után a (rendszeres) bűnvallásnak az Istennel (és a testvéreinkkel) való kapcsolatunk helyreállítása a célja, és nem magunk bűnösnek vallása³⁵ (hiszen Krisztus egyszer már igazgá tett minket). Az elkövetett bűnt valljuk ekkor meg (az igazság, a világosság érdekében), és nem azt, hogy a mi alaptermészetünk a bűnösség. Ugyanakkor az újra megtérés (és újra-bemerítkezés³⁶) nem szükséges, hiszen egyszer már kereszténnyé lettünk.

Ha mi nem hirdetjük a világnak a biblikus kegyelem evangéliumát, akkor megteszi más, máshogy. És ha a gyülekezeteinkben sem hirdetjük a biblikus kegyelem örömeit, akkor ez a másik típusú kegyelem fog beszivárogni keresztény közösségeinkbe. Ez a más kegyelem pedig más istenképet hoz létre, és más életvitelt generál. A bűnt elfogadó kegyelem a bűnt elfogadó egyházat hozza létre, ami lábbal tiporja Krisztus áldozatát (Zsid 6:4–8, 10:26–31). Hiszen a helyes reakciónk hibáinkra/bukásainkra a megszentelődésünk részét képezi. Az Újszövetségben Krisztus meghalt a bűneinkért, ez azt jelenti, hogy az ószövetségi áldozati rendszer érvényét veszítette, de nem azt, hogy ne lennének erkölcsi parancsolatok, és ne kellene bocsánatot kérni, amikor mégis vétkezünk (1Jn 1:8–10). Ahogy a menekülést az ószövetségi rendszerben az áldozatok jelentették, így az újszövetségi rendszerben is azt jelenti Krisztus áldozata, ha megbánjuk bűneinket. De ha keresztényként nem bánjuk meg bűneinket, akkor semmibe vesszük Krisztus áldozatát.

Logikusan gondolkodva beláthatjuk, hogy ha a világon élő emberek összességének nagyobb része nem Krisztus követője a szó valódi értelmében, hanem más vallású, ateista, agnosztikus, vagy csak külsőleg keresztény, akkor sikerkönyv lesz abból a könyvből, ami ügyesen (!) nem keresztény tanokat hirdet (vagy éppen a valódi kereszténység ellen tanít), mert az emberek annak fognak örülni, arra fognak költeni, ami a saját világképükben, a saját bűnhöz való viszonyukban, a saját kényelmükben, a saját élvezetükben segíti, támogatja, és erősíti őket. Ha ezt belátjuk, akkor elkezdünk megkérdőjelezni bizonyos irányzatokat a kereszténységen belül is, amik előtérbe helyezik az emberek kényelmét, vágyait, táplálják önzését. Sikerük alapján láthatjuk, hogy ha azt kapják az emberek, amit hallani akarnak, akkor ezt figyelemmel, anyagiakkal, továbbadással, illetve tanúskodással erősítik meg. Vagyis egy olyan „keresztény“

³⁵ <http://www.apologia.hu/keresztenyseg/kommentar/rom-7-7-25/>

³⁶ Gyakran látjuk, hogy már egyszer megtért emberek egy új közösséghez csatlakozva újra bűnt vallanak és újra bemerítkeznek, amiknek hatására megkönnyebbülnek. Ennek a létjogosultsága éppen abban van, hogy szükséges az előre haladó keresztény élethez a rendszeres bűnvallás (Lk 11:4). Ugyanakkor az újra-bemerítkezés teljesen felesleges, elég lenne a lábmosás (Jn 13:1–20).

szolgálat, ami hirtelen népszerűsége tesz szert, de az embereket nem változtatja meg bibliai értelemben, hanem inkább az istenképet változtatja meg az ember képére és hasonlatosságára, óhatatlanul eretnekséghez vezet. Hiszen valójában úgy leszünk Istenhez hasonlóvá (Róm 8:29), ha mi változunk. Természetesen egyszerűbb megváltoztatni az istenképünket (lejjebb tenni a lécet), ahogy Walsch-nál is láttuk, de akkor egyből felmerül a probléma: *„Ha Isten is olyan, mint mi, akkor mitől lenne jobb nálunk, mitől lenne Isten? Akkor mi is vagyunk olyan jók! Akkor mi is Isten(ek) vagyunk!”*

Az önző emberi hozzáállás természetesen a sátáni hozzáállással azonos, és ezért beszélhetünk eredendő bűnről. Vagyis ha azt mondjuk, hogy az ember eredendően jó, akkor Jézus Krisztus váltságahalálának értelmét kérdőjelezzük meg. A keresztény csak az Istennel való folyamatos kapcsolata miatt tud a bűnein felülemelkedni, és nem saját maga vagy az Istentől kapott státusza miatt. De pont az Istennel való kapcsolatát rombolja, ha a bűneihez ragaszkodik és nem bánja és vallja meg azokat Istennek. Az igazi keresztény nem tagadja, ha bűnt követ el (ami hamis tanúzás lenne a Sátán mellett a felebaráttal és Istennel szemben), hanem elismeri, hiszen pont ezáltal, az igazságon keresztül tud Isten kapcsolódni hozzá (Mk 2:17):

„Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer.» (Péld 28:13)